

o škodu hmotnou. Zjištění, že styky se žalovaným utrpěla možnost žalobkyně se provdati, jest zjištěním skutkovým, jež nepodléhá přezkumu dovolacího soudu a nebylo ani napadeno. Mylné jest však rozhodnutí nižších soudů potud, pokud předpokládají, že každé zmenšení možnosti sňatku má v zápětí i zmenšení možnosti lepšího zaopatření a tedy hmotnou škodu. Nový sňatek nemusí znamenati zlepšení hospodářského stavu svedené ženy, naopak může míti v zápětí i jeho zhoršení. Tak zvláště u vdovy, požívá-li vdovského zaopatření nebo jiných výhod, které ztratí sňatkem. Otázku, zda vdova zmenšením možnosti nového sňatku trpí také hmotnou škodu, jest proto posuzovati samostatně pro každý jednotlivý případ. V souzeném případě nutno uvážiti, že žalobkyně jest vdovou již od roku 1914, že při seznámení se se žalovaným v roce 1925 byla již 41 let stará a matkou pěti již odrostlých dětí, že jako vdova po padlém vojínu snad měla a má nárok na doživotní vdovskou rentu, již by ztratila novým sňatkem, a že snad by jí hrozila i ztráta trafiky, již se nyní živí. Její prohlášení při líčení dne 17. února 1928, že nyní nemá úmyslu se provdati, potřebuje pro posouzení, zda nový sňatek byl by pro ni hospodářskou výhodou, či újmou, bližšího vysvětlení.

Čís. 9800.

Chráněného slova lze použiti jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jež vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 900/29).

Návrhu firem »Solo«, vereinigte Zündholz und chemische Fabriken A. G. ve Vídni a »Solo« spojené akciové československé sirkárny a lučební továrny v Praze, by rejstříkový soud vymazal firmu »Solo«, jako nepřipustnou a odporující zásadě firemní pravdy neb aby firmě Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o. v Praze uložil zvoliti si firmu jinou, r e j s t ř í k o v ý s o u d nevyhověl. D ů v o d y : Usnesením tohoto soudu ze dne 12. října 1920 zapsána byla do zdejšího obchodního rejstříku po konaném šetření a přes odpor firmy »Solo«, akciová společnost na zápalky a leštidla »společnost Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.«. Rekursu firmy »Solo, akc. spol. na zápalky a leštidla« ve Vídni, kterým byl odpor této firmy proti zápisu společnosti do rejstříku zamítnut, nebylo rekursním soudem vyhověno, ježto usnesení shora citované nebylo jinak napadeno, stal se zápis právoplatným a nelze proto nyní namítati a tvrditi, že firma společnosti jest nezákonnou, to tím méně, uváží-li se, že změna firmy »Akciová společnost pro zápalkové zboží »Helios« na znění »Solo, spojené akciové československé sirkárny a lučební továrny« zapsána teprve dne 25. dubna 1922, tedy po zápisu »Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.«, který se stal 12. října 1920. Z toho patrně, že se při zápisu právě jmenované firmy nestala ani nesprávnost, ani nezákonnost a nebylo proto lze vyhověti ani návrhu, by firma byla vymazána.

který ostatně není vůbec přípustným, poněvadž firma společnosti s r. o. nemůže býti z úřadu vymazána, ani návrhu, by společnosti bylo uloženo zvoliti si firmu jinou, poněvadž k tomu rejstříkový soud nemá důvodu. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y : Návrhem ze dne 11. června 1929 domáhala se stěžovatelka toho, by rejstříkový soud firmu »Solo chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.« jako nepřípustnou a odporující zásadě firemní pravdy vymazal aneb této firmě uložil, aby si zvolila jiné firemní jméno. Čelí tedy návrh k tomu, by rejstříkový soud zakročil proti řečené firmě podle čl. 26 obch. zák. pro používání nepřípustné firmy. Návrh tento jest však neopodstatněný, neboť firma byla po konaném šetření o přípustnosti firemního znění podle usnesení obchodního soudu v Praze ze dne 12. října 1920 do rejstříku zapsána, používá tudíž právem zapsaného jména firemního a nelze tvrditi, že používá nepřislušející jí firmy. Právem proto nevyhověl rejstříkový soud napadeným usnesením návrhu stěžovatelek a není proto ani odůvodněnou stížnost proti tomuto usnesení. Domnívají-li se stěžovatelky, že trpí neoprávněným prý užíváním firemního znění firmou »Solo, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o.« nezbyvá jim než aby po rozumu čl. 27 obch. zák. své zájmy hájily pořadem práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Jak již nižší soudy dovodily, byla firma »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s r. o. v Praze, zapsána do obchodního rejstříku již v roce 1920. Nelze tedy tvrditi, že společnost používá firmy jí nepřislušející, a šlo by jen o to, zda tato firma nebyla snad protizákonně utvořena a z toho důvodu společností nepřislušela. Podle § 5 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. musí býti firma vzata z předmětu podniku neb obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich s nezbytným dodatkem »společnost s r. o.«. Tomuto požadavku firma úplně vyhovuje, vyznačujíc zejména slovy »chemické továrny na pryž a barevné tužky« předmět podniku velmi výrazně. Dodatek »Solo« jest právě jen dodatkem sloužícím k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. zák. Nejvyšší soud nevyslovil, že u společnosti s r. o. jest takový dodatek přípustný jen, má-li majitel firmy tento dodatek chráněný jako známku, nýbrž prohlásil jen ochrannou známku za přípustný dodatek. Tak zejména v rozhodnutí čís. 2636 sb. n. s., jehož se stěžovatelka dovolává. Ani rozhodnutí ze dne 24. února 1928 č. j. R II 9/28 nedopadá, neboť tam šlo o změnu dosavadní firmy mimo jiné přibráním dodatku »Alko«, který byl již součástí firmy jiného podnikatele, jenž slovo »Alko« měl chráněné jako známku, při čemž předmět obou podniků byl v podstatě týž. Avšak ani z rozhod. čís. 8255 sb. n. s. nemohou stěžovatelky pro sebe nic dovozovati, neboť v tomto rozhodnutí se zase jen zdůrazňuje, že firemním dodatkem může býti také slovní ochranná známka. Dodatek »Solo« o sobě není závadným, poněvadž jest indiferentním a v době vzniku firmy (roku 1920) nebyl ani šalivým, poněvadž té doby, jak ze spisů

patrně a v rozhodnutí rekursního soudu ze dne 10. listopadu 1920 vyvolaném rekurse firmy »Solo« akciová společnost na zápalky a leštidla zjištěno, v rejstříku obchodního soudu v Praze žádná firma s dodatkem »Solo« zapsána nebyla. Toto rozhodnutí rekursního soudu nebylo již firmou »Solo« akciová společnost na zápalky a leštidla ve Vídni napadeno, zejména ne proto, že by snad navrhovanému znění firmy vadila ochranná známka této společnosti. Stěžovatelky předložily vysvědčení ministerstva obchodu ze dne 18. prosince 1929, čís. 4113/29, dle něhož firma »Solo« Zündwaren und chemische Fabriken A. G. ve Vídni má u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsanu řadu ochranných známek vykazujících slovo »Solo«, z nichž některé spadají svým původem sice do doby před zápisem firmy »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s r. o., do obchodního rejstříku, ale z nichž žádná nekryje druh zboží, vyráběného touto společností, totiž »pryže a barevné tužky«, zejména ani známka čís. 24.906, zapsaná dne 25. února 1924, původně ve Vídni dne 9. března 1914 pro gumové, rybí a kožené masti. Ochranná známka jest zvláštním znakem, jímž podnikatel opatřuje své zboží za tím účelem, by se lišilo od zboží téhož druhu, které pochází ze závodů jiných podnikatelů (§ 1 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.). Majitel zapsané ochranné známky není výlučně oprávněn užívati známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučné právo vztahuje se jen na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použití téže známky (§ 7 první odstavec zák. z roku 1890). Nemůže býti proto ani závady, by chráněného slova nebylo použito jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jenž vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu (srv. Staub-Pisko, dodatek 2 k čl. 27 obch. zák.). Byla tudíž firma »Solo«, chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s r. o., svého času utvořena podle zákona, a nemohou proto stěžující si společnosti, i kdyby bylo zcela nepochybné, že zmíněné již ochranné známky na ně přešly, odpírati společnosti »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnosti s r. o., s hlediska práva firemního, by nadále používala dosavadní firmy. Srovnalá usnesení obou nižších soudů nejsou ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, nejsou ani zmatečná a není proto dovolací stížnost v § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněna.

Čís. 9801.

Zůstalo-li několik ze simultanně zavazených knihovních vložek nevydraženo, může sice zadnější oprávněný požadovati vklad náhradního nároku v kterékoliv nevydražené spoluzavázané vložce, nikoliv však co do celé výše náhradního nároku, nýbrž v každé vložce jen podle poměru vytčeného v druhém odstavci § 222 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 143/30.)